

ше свѣтътъ! Той още не се бѣше покатервалъ на дърво, не знаеше друга кжща, освенъ тази, въ която се бѣ родилъ. А чуждитѣ котки свободно се разхождаха изъ улици, дворове, покриви. Мъръ-мъръ не можа да изтрае. И една вечеръ, като издебна, когато вратата бѣше отворена, слѣзе предпазливо по стълбата, спрѣ за малко на площадката, подуши на лѣво-надѣсно, трепна дваждъ съ мустака, вдигна тържествено опашка и потѣна въ тъмнината.

Презъ тая нощъ въ кжщи имаше голѣма тревога. Господарѣтъ и господарката десетъ пжти слизаха въ двора и викаха Мъръ-мъръ. Мау-мяу млчеше свита въ жгѣла, разкайваше се за всички лоши думи и се молѣше за избѣгалия си синъ. Потуранъ, уплашенъ, безъ да разбира всичко, се гушеше до майка си и я ближеше по

челото. Само мждрецуѣтъ Хъръ-хъръ бѣше спокоенъ и се пощѣше старешки. Отвреме на време той обръщаше глава къмъ Мяу-мяу и я успокояваше:

— Не бой се, не бой се! Нищо нѣма да му стане! Ще се върне юначагата! Нека си походи! Нека види свѣтъ! И азъ така бѣхъ едно време. То минава съ годинитѣ. Не се бой — ще се върне!

Но Мъръ-мъръ не се връщаше. Мина день, два, петъ — нѣма го. Две седмици господарѣтъ и господарката ходѣха вечеръ изъ близкитѣ улици, всѣки съ кжсче дробъ въ ржка, надничаха задъ стоборитѣ, викаха „Мъръ-мъръ! Хопъ!“, подплашваха чуждитѣ котки — и се връщаха отчаяни въ кжщи.

Отъ Мъръ-мъръ нѣмаше следа.

Кжде ходи и какво изпати Мъръ-мъръ ще видимъ въ други разказъ.

[Константинъ Константиновъ

РАЗДѢЛА

Гошко язди, върти се нетърпеливо и често слага дланъ надъ очитѣ си. Най-сетне! Ето, градѣтъ се вижда вече! Баща му ще му купи симидъ и халва. Ще види влакъ, високи кжщи и каменни улици. Сърдчицето му тупа радостно. Кога е хо-

дилъ въ града? Много отдавна, преди една година. Отиватъ съ баща си да продаватъ магарето. Ако го продадатъ, ще се върнатъ съ чичовата Минчова каруца. Но дано не го продадатъ. Мило му е, така е свикналъ съ умното и кротко ма-